

Payer Imre

Rengés

Elkészült a házad?
Rengés kezdődik.
Moraj dobta, gyorsuló robaj.
Széjjel zúzza a fényt.
Árnycserepet szór éveidre.
Hiába keresed magadban
a csillanó üdvöt.
Mintha régi-régi könyvben
írták volna vala:
az alvilági istenek
elhajították a káosz lándzsáját.
Remeg az épületed.
Hogyan mondanád így a köznek
közlésed, a temetett közöknek?
Mi itt a miért? Kietlen házhelyen
talpad alatt kavics csikorog.
Repülőgéprobaj. Kettévágott azúr.
Viszi a reggel a pirkadatot.
Vörös sárkány aranyló mezőn.
Úsznak lassú felhők –
időtlen kékben antennák ágboga.
Távolban a hegy: őstengeri hal.
Rásötétül azúr mezőre.

Az eltávozott erdőkirályhoz

Hová lettél, erdőkirály?
Redves trónod csonk az úton.
Medve arca élő fában.
Nap felszúrva feszes húron.
Megteltek a szőlő színek
mozdulatlan katapulton.
Bizáncias búraégen
kítágul az égi nyúlhyom.
Manó les a lombok közül
kárörvendőn béna búdon.

Kirándulók, csak flangálnak.
 Jöjjön el már élő úton,
 érkezzék meg, aki elment,
 hajítsa a homályt – hulljon!
 Bár a fényed elvesződött,
 az évekbe belemúljon,
 ragyogj vissza levelekben,
 nedvdús lapu rád simuljon,
 gyere vissza, erdőkirály,
 koronásan járj a túlon!

A kastély

A szél zúg, már-már robajlik
 a sötét arborétum határán hajladozó
 fenyők között. Részeglazán
 és feszegőn üldögélő alakok
 hűlt helyén most minden
 kisebbnek tűnik. A fecsegés előtti
 és utáni csend fenyeget.
 Itt vannak a szobában ők,
 a hiú elvtelenek és a régebbi,
 jellemesen gyenge arisztokraták kísértetei.
 Teljesen jelen vannak, figyelnek
 túlélber zajban, túlélés látásban.
 Itt a tömör, fakóbarnán ómódi polc,
 kecsesen hajló, kecskepatában
 végződő széklábak, császárvirágos
 függönyök atmoszférájában.
 De nem avatkoznak közbe.
 A folyosó is néma a sötét-
 barna csigalépcső rejtekén.
 Mint megszilárdult láva rideg idilljében.

Valahai

Hol vagytok, ti régi betonfalak?
 Porosan szilárd, dísztelen
 tömbötök búcsútlan hova lett?
 Emelhetetlen súlyotok
 lepkeként repült el

az akkori figyelmekkel.
A személytelenül közvetlen,
szürke zugok korszaka hol van?
Most az üres helyeken színes zajok.
A valahai térből mintha
kitaposták volna az időt.
Mint elhasznált matracból,
megposhadt levegő szivárog.

Megszállás, vonulás, tankok

Ébredés előtt
az álominterjúvoló megkérdi,
szerintem hol lenne a legjobb a Földön.
– Olyan helyen, amelyet Jézus akarna,
bár azt mondta, az Ő országa
nem e világból való,
a kérdés viszont erre vonatkozik.
Közben hallom:
megszállás, vonulás, tankok.
Komor tőmondatukkal
érkeznek az elítéltek. Felébredek.
Kezdődik az új nap.
Ugyanolyan, mint mindig.

